

[Anders Andersen.]

den højtærede finansminister i almindelighed har fremsat. Det kan ikke være den højtærede finansminister ubekendt, at vi fra venstres side netop på dette område har stillet forslag, og at regeringspartierne stemte det ned. Dets gennemførelse ville have betydet en betydelig merindtægt og forøgede indtægtsmuligheder for landbruget. Jeg synes, at disse bemærkninger skal siges, når den højtærede finansminister og det ærede medlem hr. Kirkegaard over for landbrugets store vanskeligheder stiller disse problemer op, som de gør.

Jeg vil med disse betragtninger understrege, at det for mit parti er meget afgørende, at vi i den finanspolitik, der skal føres, tager sigte på at fremme investeringsmulighederne, tager sigte på en nøje afvejning og begrænsning af de offentlige udgifter, så de kommer til at stå i rimeligt forhold til erhvervenes muligheder for at følge den omstillingsproces op, som på grund af markedsdannelserne påtvinges erhvervene. Det er baggrunden for, at vi ønsker en finanspolitik med et andet sigte, end man fra den højtærede finansministers og fra regeringens side har foreslået.

Thestrup: Jeg vil takke den højtærede finansminister for oplysningerne om kasseoverskuddet, og jeg takker i endnu højere grad den højtærede finansminister for hans tilsagn om, at man sagligt vil drøfte besparelsesforslag fra vor side. Jeg vil sige, at vi har jo ikke haft indtryk af, at man særlig har været indstillet på en saglig drøftelse af nogle af de forslag, vi har fremsat.

Jeg erkender, at budgettering ikke er let, og det er selvfølgelig også ganske rigtigt, at budgetteringen på finanslovsforslaget har en vis formel karakter; men det, jeg har søgt at vise med mine udtalelser, er, at der gennem regeringens budgettering går en tendens mod en undervurdering af indtægterne, som jeg vanskeligt kan se som andet end tilsigtet, med det formål at gøre overskuddet større, end man kan beregne, og dermed drive beskatningen videre.

Jeg skal ikke i særlig grad forlænge denne debat, linjerne er jo klart trukket op fra begge sider. Jeg kan sige, at uenigheden mellem den højtærede minister og mig

består i, at den højtærede minister ser statens rådighed over de økonomiske forhold gennem indkrævning af skatter som den eneste udvej til at bekæmpe vanskelighederne. Den højtærede minister vil ikke indrømme og ikke se, at der ligger de samme muligheder, ja antagelig langt større muligheder, for opsparing, for øget initiativ og for øget arbejdsindsats ved den rette appel til statsborgerne, til de private mennesker, til de private erhvervsvirksomheder, og vi mener, at denne appel netop kunne rettes gennem en rigtig skattepolitik og gennem en rigtig udgiftspolitik. Det er det, der har været formålet med vore forslag om udgiftsnedsættelser og skattelettelser, netop at komme ind på en anden politik end den, der hidtil har været ført, en politik, der søger at opnå den samme stabilitet, den samme fremgang og den samme velfærd for alle i vort samfund igennem en højere indsats af de enkelte statsborgere og det private erhvervsliv i stedet for en stadig stigende koncentration af al magt hos staten.

Rimstad: Jeg takker på mit partis vegne for den højtærede finansministers tilsagn om, at overskuddet på statens budget vil blive anvendt til afbetaling på statens gæld og ikke til forbrugsfremmende tilskud af den ene eller den anden art. Det må dog være et spørgsmål, om statens gældsforpligtelser har en sådan størrelse og i øvrigt hidtil er afbetalt med en sådan hastighed, at disse forpligtelser kræver et så voldsomt overskud på budgettet som foreslået, 978 mill. kr. Det er da en ganske almindelig forretningsmæssig disposition, at man lader gælden i ens forretning afbetale i et passende tempo, når forretningen kræver investeringer til en fortsat forsvarlig drift. Lad os lige se på, hvad den danske statsgæld andrager. Gælden til nationalbanken var i 1957 2 294 mill. kr. Den var i 1960 1 543 mill. kr., altså en meget betydelig nedgang. Den indenlandske obligationsgæld var i 1957 5 093 mill. kr. og i 1960 5 milliarder kr. lige ud, og den udenlandske statsgæld var i 1957 1 milliard kr. og var i 1960 nedbragt til 919 mill. kr. Disse tal er absolut ikke foruroligende og kræver bestemt ikke ekstraordinært hurtige afdrag.

I øvrigt har jeg aldrig udtalt, at stats-